

Galántai Zoltán
A FÉLELMETES IDŐ

VIRGINIA WOOLF

mindannyian pontosan tudjuk
hogy mire valók ezek a kövek
de mindegy mindegy is amúgy
ha belegázolsz a folyóba
már a zsebedbe tetted őket
(ez nem az ouse hanem a duna)
a víz piszkos és nehéz tehát
ráírtál a kövekre egy verset
tél van a rím úgysem számít
sem a parton az uszadékfák
a víz térdig derékig és szájig
a duna közepe felé haladva
aztán tovább és tovább
a kövek végül majd lesüllyednek
a szavaidnak nincs súlya –
csak a folyónak meg a versnek

koda

ha testemet a dunából fogják is ki
ne hidd hogy a valóság rím/költészet
és hogy te én virginia woolf bárki –
talán fordítva. és a mély vizek

AZ IDŐ TERMÉSZETE

felső telekszomszédom az isten
de néha hetekig nem látom.
sötét a szilvafák közötti csend

és a faháza egész nyáron
aztán összefutunk a düllőn
vagy felébredek éjszaka
(nem telik az idő reggelig)
nagy fekete autó és ő jön
meg az ajtócsapódás zaja
olykor pedig visz valamit
éppen a kerítésem előtt
újságpapírban a hóna alatt
(az ég is szokatlanul pörög)
mi az kérdezem és megcsap
mivel éppen ott vagyok
a testéből sugárzó tompa hő
de ő csak kedvetlenül topog.
az idő mondja aztán: az idő

ÖREGSÉG

üldögélek. piszkosan öregen szakállasan
és mogorván isten kerti asztalánál
már megint sötét és nehéz este van
az ördög fekete csillaga: az almafa alatt
a por – másik világok fénypora – szitál
és ott a piszkos és átlátszatlan nyarak
almabora előttem a csorba üvegphár.
hát ennyi csak egy korty egy mozdulat.
feketével van benőve a láthatár alatti táj
és reszkető kezembe hullajtja a tejutat
az ördög az almafa meg a nyár